

om Henter og Uddrag til Sorø Akademi. Jeg skal fremhæve, at det er en positiv Forpligtelse for den, der vil bestyre Theatret, en Forpligtelse, som Finantsloven i de senere Aar har paalagt ham, at udrede disse Henter og dette Uddrag (Stemmer: Hvis han kan!) Der staar ikke i Finantsloven: „hvis han kan“, ligesaa lidt som der staar, at han skal udrede Kommuneudgifter og Assurancepræmier, „hvis han kan“. Der staar ligesaa lidt i Finantsloven, at han skal udrede visse Tilskud til Alderdomsforsørgelser eller Enkepensioner, „hvis han kan“. Men der staar positivt: De og de Udgifter skulle udredes ved Bevilling. Den Bestyrelse, som ikke lægger sit Budget efter Hensynet til at opfylde Finantslovens positive Paarud om disse Udgifter, forbigaar disse Ordre, som Finantsloven giver, og som han er pligtig til at overholde. Enten man her unnlader at betale tilbage til Sorø Akademi eller til Statskassen visse Summer, med Hensyn til hvilke man er bestemt forpligtet, eller man vil unnlade at betale Saadant til en privat Mand, der har Krav paa Theatret, bliver det efter Finantslovens Lydende fuldstændig det Samme; Forpligtelsen er den samme. Den ærede Minister gik let hen her over, men han opholdt sig ved enkelte Ord, som han kunde endevende, om det Regnskabsrigtige og Bevillingsmæssige. Jeg gjentager bestemt: Det er nødtvungen sagt, at, dersom Ministeren ikke havde kontante Penge eller havde forbrugt dem til andre Ting, der ligge bagved, saa maatte han sørge for at udrede disse Udgifter til Henter og Uddrag, som ere paabudne ved Finantsloven, paa samme Maade, som han maatte sørge for at udrede de andre paabudne Udgifter, altsaa ved Laan, og dette har man erkjendt, at han var berettiget til, efter en Pasjus i Finantsloven. Altsaa regnskabsrigtig maatte han have søgt Laan i dette Tilfælde hos Sorø Akademi for et lignende Beløb, og Regnskabet maatte ikke gaa ud af Regjeringens Haand, uden at man havde set, at paa Sorø Akademis Konto var affriet de Henter og Uddrag, som Finantsloven beordrer. Naar dette ikke er sket, saa er der i Statsregnskabet i denne Henseende en Feil, og naar Theatret ikke er opført med den Sjæls, som stemmer med Finantslovens Paalydende, saa er Theaterregnskabet feil aflagt og ikke regnskabsrigtig. Og der er ikke handlet bevillingsmæssig, for saa vidt Ministeren er gaaet udenfor sin Forpligtelse til at optage Tilskudet som Laan, men har taget af Reserveconden paa en Maade, som ikke er optagen i det os forelagte Budget. Med den unnladte Betaling af Uddrag og Henter til Sorø Akademi stiger det afsvigte Mars Underbalance — ikke, som Ministeren angiver, til mellem 50 og 60,000 Kr., men til 117,000 Kr., og det er dette Beløb og ikke 74,000 Kr. — med Hensyn til hvilke han indbringer det —, som den ærede Minister efter Finantsloven skal have tilbagebe-

talt inden den 31te Marts 1877. Erroer Nogen, at Theatrets Regnskab den 1ste Juli vil fremvise denne Afbetaling, eller tror man ikke snarere, at Theateraarets Understud fra forrige Aar istedetfor at være afbetalt, vil vise sig endnu at være forøget med indeværende Mars Understud? Jeg for min Part tvivler ikke derom, men der foreligger ikke Noget derom endnu. Den ærede Minister meddelte os, at han paa de 117,000 Kr. har afbetalt 45,000 Kr. Ja, mine Herrer! i Slutningen af Mai afbetalte man til Sorø Akademi cirka 80,000 Kr., men nogle Dage efter optog man et Laan paa 65,000 Kr. fra Sorø Akademi. Man gav Personen Sorø Akademi med den ene Haand og tog nogle Dage efter derfra med den anden. Det er altid en Omfribning; det midlertidige Laan fik en nyere Dato, men ellers ser jeg ingen Forskjel; deraf lade vi os ikke blande. Men den ærede Minister siger: Det er altsaa dette, man har gjort, og han er let kommen over Lovmedholdeligheden af en saadan Styrelse af Theatret; han er let kommen over, at han har her at forelægge et Forslag om yderligere Bevilling til Dekorationer og Gæderobegjængende og deslige, og se dette Lovforslag forkastet og desuagtet anvende ikke alene, hvad det løb paa, og meget Mere i samme Retning. Hvorfor? Maaske fordi vi ikke ere delagtige i Bevillingsmyndigheden? Saa siger den ærede Minister, at det dog er ubilligt at ville bebrejde ham Sligt; det vilde være det Samme som at sige til en Indenrigsminister: Der ligger Banen, men Materiel faar Du ikke, og dog sige vi: Hjør! Nu, ja ganske vist, det vilde være meget ubilligt, hvis Ministeren var forpligtet til at kjøre, men Ministeren kunde jo sige: Ja, mine Herrer, det er haarde Betingelser, jeg kan ikke kjøre, jeg kan ikke være Kudst under disse Forhold, jeg maa fratræde denne Post. Men nu komme vi til Ministerens Begreb om Bevillingsmyndigheden. Han mener, at Ministeren ikke skulde bryde sig om, at Rigsdagen i det Tilfælde negter ham hans Guds-vogne og alt Andet, han synes om; han skal blot gaa hen og tage Pengene alligevel, anskaffe Materiel og kjøre, thi Kudst vil han være. Og saaledes siger den ærede Minister ogsaa her: Saaledes har jeg maattet bære mig ud; I forkastede mit Forslag; I kunde ikke forlange, at et nyt Theater skal være uden Bevilling til dets Indretning og lade det staa hen og mangle mange Ting. I negtede mig Bevilling, og jeg maatte derfor tage Penge; thi kjøre maatte jeg. Det var den absolutte Nødvendighed for Ministeren; men denne Nødvendighed var ikke tilstede, thi han kunde være traadt ned af Bukken, saa kunde en Anden forsøge, om han kunde finde Veien mere banet under Rjorsklen. Men denne Betragtning er den, der stiller Ministeren og os ad; det er ikke disse Smaating om Anvendelse af en eller anden Post i Bevillingen, om Fremstilling af Et